

Kedves Ashton kisasszony!

Tegnap jött meg a könyve! Maga igazán nagyon kedves hölgy, és én egész szívemből köszönöm. St. Peter Portban dolgozom; hajókat rakodok ki, így a teaszünetekben van módom olvasni. Már az is nagy szó, hogy igazi teát kapunk vajás kenyérrel, és most még itt a könyv is! Az is jó benne, hogy puha a fedele, és így zsebre tehetem, akárhová megyek, bár nagyon vigyázok, nehogy idő előtt tönkremenjen. És annak is örülök, hogy van egy képem Charles Lambról. Milyen finom vonásai voltak, nem gondolja?

Szeretnék levelezni magával. A kérdéseit tőlem telhetően meg fogom válaszolni. Habár nem tartozom a legszellemesebb elbeszélők közé, elmondom, hogyan esett az a bizonyos sült malacos vacsora. Van egy farmom egy kis vityillóval, az apám hagyta rám. A háború előtt disznókat tartottam, de termeltem zöldséget is a St. Peter Port-i piacra és virágot a Covent Gardenre. Gyakran vállaltam ács- és tetőfedői munkákat is. Disznaim már nincsenek. Elvitték a németek, hogy legyen mit enniük a katonáiknak a kontinensen, és megparancsolták, hogy ültessek krumplit. Csak azt termelhettük, amit ők meghagytak, semmi egyebet. Először, amikor még nem ismertem úgy a németeket, mint később, azt hittem, néhány disznót elrejtethetek, csak úgy a magam számára. De a mezőgazdasági tisztjük kiszagolta, és elvitte őket is. Nahát ez komoly csapás volt, de gondoltam, megleszek így is, mivel krumpli és paszternák bőven termett, és akkor még lisztet is lehetett kapni. Furcsa, mennyire rákap az ember agya az enivaló gondolatára. Miután fél évig csak paszternákon és hébe-hóba egy kis porcogón éltem, máson sem járt az eszem, mint egy rendes, kiadós étkezésen. Egy délután üzenetet kaptam a szomszédasszonyomtól, Maugerynétől. Azt írta, jöjjen át gyorsan, és hozzak magammal egy henteskést. Vigyáztam, nehogy csalfa reményekbe ringassam magam, de azért jól kiléptem, hogy minél hamarabb odaérjek. És mit tesz isten? Tényleg sikerült eldugnia egy malacot, és meghívott, hogy a baráti körével együtt én is vegyek részt a lakomán. Gyerekkoromban nem sokat beszéltem, mivelhogy csúnyán dadogtam, és vacsorameghívásokhoz sem voltam szokva. Az igazat megvallva Maugeryné volt az első, aki meghívott vacsorára. A sült malac kedvéért igent mondtam, de igazán azt szerettem volna, ha a magam adagját hazavihetném.

De még szerencse, hogy a kívánságom nem teljesült, merthogy ez lett a guernsey-i Krumplihéjpite Irodalmi Társaság első ülése, habár ezt akkor nem tudtuk. A vacsora ritka finom volt, de a társaság még kellemesebb. Az évessel meg a beszélgetéssel úgy elment az idő, hogy megfélekedtünk az éjszakai kijárási tilalomról, és amikor Amelia (vagyis hát Maugeryné) meghallotta, hogy kilencet kondítanak, már egy óra késésben voltunk. No de a pompás vacsora a szívünket is megacélozta, és amikor Elizabeth McKenna azt javallottá, induljon el ki-ki a maga jogos otthonába, ahelyett hogy egész éjjel Amelia házában lapítanánk, mind egyetértettünk vele. Csakhogy a kijárási tilalmat megszegni bűnnek számított – hallottam olyanokról, akiket emiatt hadifogolytáborba küldtek – , disznót tartani pedig még ennél is súlyosabb bűn volt, így hát suttogóra fogtuk, és a földeken át lopakodtunk haza, amilyen csendben csak lehetett. Ha nincs John Booker, meg is úsztuk volna. De ő a vacsoránál többet ivott, mint evett, és amikor kiértünk az országútra, megfélekezett magáról, és nótára gyújtott! Elkaptam a karját, de már késő volt: a fák közül hirtelen előbújt egy hattagú német őrjárat, ránk szegezett Lugerrel, és ordította, hogy mit keresünk itt a kijárási tilalom idején, hol voltunk, hová megyünk. Nem tudtam, mitévő legyek. Az biztos, hogy ha szaladni kezdek, lelőnek. A szám olyan száraz volt, mint a krétapor, a fejem teljesen üres, így hát csak fogtam Bookert, és reménykedtem. Ekkor Elizabeth nagy levegőt vett, és előrelépett. Elizabeth elég alacsonyka, úgyhogy a pisztolyok épp a szemére irányultak, de még csak nem is pislantott. Úgy tett, mintha nem is látná őket. Odalépett a járőrparancsnokhoz, és magyarázni kezdett. Ennyi hazugságot évek alatt se hall az ember. Hogy ő mennyire bánja, hogy megszegettük a kijárási tilalmat, de éppen most tartott ülést a guernsey-i irodalmi társaság, és az *Elizabeth és német kertjét* vitattuk meg, és ebben annyira elmerültünk, hogy észre sem vettük az idő múlását. Milyen remekszép egy könyv! Olvasta talán maga is? Egyikünkben se volt annyi lélekjelenlét, hogy megerősítsük a meséjét, de a járőrparancsnok akaratlanul is visszamosolygott rá.

Elizabeth már csak ilyen. Az őrmester felírta a nevünket, és igen udvariasan felszólított, hogy másnap délelőtt jelentkezzünk a parancsnokságon; utána meghajolt, és jó éjszakát kívánt valamennyiünknek. Elizabeth kecsesen bólintott, mi, többiek pedig eloldalogtunk, holott a legszívesebben futottunk volna, mint a nyulak, még az a fafejű Booker is, akit én vonszoltam haza. Hát ez volt a mi malacvacsoránk....

Őszinte tisztelettel Dawsey Adams